

Arrest

nr. 126 060 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Fars van origine en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit de stad Ahwaz (provincie Khouzestan). U hebt gestudeerd aan de Vrije Universiteiten van Sahré Kord en Shustar en u werkte als zelfstandig vastgoedmakelaar. U groeide op in een familie die tegen het regime was en u las veel boeken. Uzelf bent voorstander van een scheiding van kerk en staat en uw gedachtengoed neigt naar het marxisme. Tijdens uw eerste jaar aan de universiteit in 1381 (Perzische kalender komt overeen met 21 maart 2002 tot 20 maart 2003 volgens onze kalender) startte u uw oppositieactiviteiten. U werd ook lid van de Islamitische Studentenvereniging omdat deze destijds president Kathami had gesteund. Samen met vrienden hing u nieuwsbrieven en pamfletten op aan de universiteit. U organiseerde ook vergaderingen tussen studenten van verschillende

universiteiten. In 1381 werd u ondervraagd door de veiligheidsdienst van de universiteit omdat u had deelgenomen aan een staking ter herdenking van de slachtoffers van de studentenprotesten in juli 1999 (ook gekend als '18 tir'). U moest beloven om nooit meer aan dergelijke zaken deel te nemen en als straf werd u voor één semester overgeplaatst naar de universiteit van Shustar. Zeven andere studenten werden eveneens naar andere universiteiten overgeplaatst. In 1385 (21 maart 2006 tot 20 maart 2007) behaalde u uw diploma maar u keerde later terug naar de universiteit voor een vervolgopleiding. Tijdens de campagne voor de presidentsverkiezingen van juli 2009 was u lid van een campagnebureau van Moussavi. U deelde pamfletten uit en sprak mensen aan op openbare plaatsen en in de moskee. U had ook spandoeken opgehangen aan een bouwwerf. Op 23/03/1388 (13 juni 2009) werd u tijdens een demonstratie tegen de verkiezingsoverwinning van Ahmedinjed aangehouden. U werd echter reeds na twee uur vrijgelaten. Daarnaast werkte u samen met twee oppositiepartijen 'Al Ahwaz Al Arabie' en 'Pan Iranist'. U was geen lid maar organiseerde vergaderingen met hen omdat jullie na de verkiezingen één gemeenschappelijk doel hadden, namelijk het omverwerpen van het regime. Op 27/07/1389 (19 oktober 2010) had u pamfletten opgehangen aan de universiteit. Toen u in de les zat kwamen leden van de bassidj (mobilisatie der verdrukten) binnen die u en uw vriend A. M. (...) vroegen om met hen mee te gaan. Omdat u weigerde gebruikten ze geweld. Ze brachten u naar de veiligheidsdienst van de universiteit. Ze beschuldigden u van het uitdelen van pamfletten, maar u ontkende. Na ongeveer twee uur werd u meegenomen de Ettela'at (de geheime dienst) en naar een onbekende plaats gebracht. U werd ondervraagd, bedreigd en mishandeld. Uiteindelijk moest u een blad ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende. Daarna werd u naar een ruimte gebracht waar een zitting plaatsvond van de revolutionaire rechtbank. Tijdens deze zitting werd u officieel in beschuldiging gesteld. U werd beschuldigd van acties tegen de staatsveiligheid, het beledigen van heiligen en propaganda tegen het regime. Na vier of vijf dagen werd u vrijgelaten nadat de eigendomsakte van een appartement van uw vader als borg was afgegeven. Na uw vrijlating liet u uw verwondingen verzorgen in een privé kliniek. U ging ook in behandeling bij een psychiater omdat u het moeilijk had om de traumatische gebeurtenissen van tijdens uw gevangenschap te verwerken. Op 3 of 4/10/1389 (24 of 25 december 2010) vond er een huiszoeking plaats in uw woning waarbij onder andere boeken, pamfletten CD's en twee laptops in beslag werden genomen. U was zelf niet thuis. Volgens u vielen ze binnen omdat er daarvoor een vergadering had plaatsgevonden van 'Al Ahwaz Al Arabie' waar ook leden van de Pan Iranist partij aanwezig waren. U vernam immers via het internet dat de aanwezigen in de maand na de bijeenkomst opgepakt werden. Op 3/12/1389 (22 februari 2011) verliet u Iran. U reisde illegaal naar België en diende op 16 maart 2011 een asielaanvraag in. U voegde toe dat u in Iran een populaire blog had met politieke inhoud. Deze zou geblokkeerd zijn door de autoriteiten. In België maakte u opnieuw een blog aan maar deze werd eveneens geblokkeerd. Tot slot verwees u naar uw Facebookpagina waar u politiek getinte inhoud op post. U beschikt over een shenasnameh (geboorteboekje), rijbewijs, diploma's en attesten waaruit blijkt dat u werd toegelaten aan de universiteit, documenten van uw werk, een volmacht van uw zakenpartners, een diploma van een stage die u verrichte in het kader van uw studies, prints van uw geblokkeerde blog en van uw Facebook pagina. Tijdens het tweede gehoor legde u een kleurenkopie neer van een attest dd. 23/10/1392 (13 januari 2014) opgesteld door notarisbureau 44 waarin verklaard wordt dat een onroerend goed van uw vader werd overgedragen aan de organisatie 'Amvale Tamliki' omdat u zich niet gemeld had bij de autoriteiten, alsook een kleurenkopie van een Iraans medisch attest dd. 10/10/1392 (31 december 2013).

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal lacunes, inconsistenties en ongerijmdheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnen. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u na uw aanhouding op 27/07/1389 (19 oktober 2010) werd vrijgelaten nadat een appartement van uw vader als borg werd afgegeven. Gevraagd naar de procedure die gevolgd wordt in Iran bij de inbeslagname van een eigendomsakte antwoordde u aanvankelijk dat u daar geen enkele informatie over hebt. Gevraagd of er een proces-verbaal werd opgesteld naar aanleiding van de inbeslagname van het appartement antwoordde u dat u niet wist of er al dan niet een proces-verbaal was opgemaakt (CGVS I, p. 11 en 12). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat in Iran de eigendomspapieren steeds worden teruggegeven nadat akte werd genomen van de inzage hiervan, in de registers van het kadaster. Wanneer de borg wordt bepaald, wordt hiervan een soort proces-verbaal opgemaakt. Dit document wordt getekend door alle partijen: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt een kopie van dit document. U legde tot op heden echter nog een kopie van het proces-verbaal, noch een (kopie van) originele eigendomsakte neer. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat het proces-verbaal was afgegeven aan uw advocaat in Iran. Deze zou zelf problemen

hebben gekend met de autoriteiten en naar Zweden gevlucht zijn. Al uw documenten zouden in beslag genomen zijn toen de autoriteiten een huiszoeking verrichtten in de woning van uw advocaat (CGVS II, p. 4 en 5). Het is echter uiterst bevreemdend dat u hier tijdens het eerste gehoor niet van op de hoogte was. U had immers contact met uw familie via Facebook en Viber (CGVS I, p.3). Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren over zijn zaak en dat hij tracht bewijsstukken te bekomen. U legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de gerechtelijke procedure die tegen u zou zijn opgestart in Iran. Zo maakte u op de DVZ geen enkele melding van het feit dat er reeds voor uw vertrek een gerechtelijke procedure werd gestart tegen u. Op de expliciete vraag of er een proces tegen u werd gestart voor een rechtbank antwoordde u ontkennend (DVZ Vragenlijst, p. 3, vraag 3). Op het CGVS beweerde u echter dat u tijdens uw detentie naar een lokaal werd gebracht waar een zitting van de revolutionaire rechtbank plaatsvond waarbij u officieel in beschuldiging werd gesteld (CGVS I, p. 14). U zou beschuldigd zijn van acties tegen de staatsveiligheid, het beledigen van heiligen en propaganda tegen het regime (CGVS II, p.7). U beweerde dat u ontkennend antwoordde omdat u niet aanwezig was toen het vonnis werd uitgesproken, hetgeen niet volstaat als uitleg gezien er op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gevraagd werd of er een proces tegen u werd gestart en niet of u ook aanwezig was tijdens een proces (DVZ Vragenlijst, p.3, vraag 3, CGVS I, p. 14 en 15 en CGVS II, p.7). Over de verwondingen die u opliep tijdens uw detentie legde u evenmin eensluidende verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat u uw knie had bezeerd nadat u tijdens uw detentie was gevallen van een trap omdat u geblinddoekt was. U voegde toe dat u geen zichtbare verwondingen had (CGVS I, p.15). Tijdens het tweede gehoor en na het neerleggen van een kopie van een medisch attest beweerde u echter dat u wel degelijk zichtbare blauwe plekken en kneuzingen had (CGVS II, p. 3). In de door u neergelegde kopie van een medisch attest wordt niet enkel melding gemaakt van een knieblesure, maar ook van zichtbare verwondingen aan hoofd en gezicht veroorzaakt door slagen. Doordat de inhoud van voormeld attest niet strookt met uw oorspronkelijke verklaringen kan er ook geen bewijskracht aan worden gehecht.

Voorts verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat er een jaar geleden een vonnis tegen u werd uitgesproken in Iran. Toen u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd of er al een vonnis was antwoordde u echter dat u dit niet wist. Uw verklaring voor uw aanvankelijke onwetendheid, namelijk dat uw ouders niets gezegd hadden omwille van uw psychische toestand is op zich weinig overtuigend (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 6). Bovendien bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het vonnis en legde u geen (begin van) bewijs neer van het bestaan van dit vonnis (CGVS II, p.6). Gevraagd of er naar aanleiding van het vonnis een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd moest u echter opnieuw het antwoord schuldig blijven. Nochtans kan worden verwacht dat er, wanneer iemand gezocht wordt omdat er een vonnis tegen hem is uitgesproken, ook een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd door de autoriteiten. U wist in dit verband ook niet te zeggen of er ooit een arrestatiebevel op uw naam gepubliceerd werd in een Iraanse krant (CGVS II, p. 6). Nochtans blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat een arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatst gekende woonplaats van de beschuldigde. Indien deze niet aanwezig is wordt dit document niet overhandigd aan de familieleden. Indien men de beschuldigde niet op zijn woonplaats kan vinden of indiende woonplaats onbekend is, is het wel gebruikelijk om het arrestatiebevel te publiceren in de populaire kranten. Van iemand die een gerechtelijke procedure vreest en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij gehoord heeft dat er een vonnis tegen hem is uitgesproken waarvan hij de inhoud niet kent.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw profiel van politiek activist evenmin weten te overtuigen. Zo bleek op het Commissariaat-generaal dat uw kennis over de partijen 'Pan Iranist' en de Arabische partij 'Al Ahwaz Al Arabie' uiterst beperkt is. U wist niet wie de voorzitter was van laatstgenoemde partij of door wie deze werd opgericht. U verklaarde dat u niets weet over die partij maar dat jullie hadden afgesproken om samen te strijden tegen de regering. U verklaarde verder dat de partij streeft naar een onafhankelijke Arabische regio. U zou hen gevraagd hebben om die gedachte aan de kant te zetten en samen te strijden tegen het regime (CGVS I, p. 5 en 10). Dat dergelijke partij zou samenwerken met personen die niet van Arabische origine zijn en daarbij op jullie verzoek nog eens haar separatistische eisen aan de kant zou zetten is op zijn minst hoogst bevreemdend. Verder verklaarde u dat de 'Pan Iranist' partij werd opgericht in 1330 (22 maart 1951 tot en met 21 maart 1952) en dat een zekere F. (...) één van de oprichters was. U stelde dat er naast hem nog anderen waren, maar omdat u geen lid wilde worden van de partij had u hun namen niet onthouden. Naar aanleiding waarvan de partij werd opgericht wist u evenmin en gevraagd naar hun ideologie moest u het antwoord schuldig blijven. Hoewel u met hen zou hebben samengewerkt om de overheid om ver te werpen kon u niet zeggen welk alternatief zij voorstellen voor Islamitische Republiek (CGVS I, p. 9 en 10). Verder legde u uiterst vage verklaringen af over uw persoonlijke politieke visie. U omschreef uw ideologie als neigend naar het Marxisme. Toen u gevraagd werd om dit

te verduidelijken antwoordde u vaagweg dat u zich aangetrokken voelt tot het democratische aspect van het marxisme en meer bepaald de gelijkheid tussen mensen, de gelijkheid tussen man en vrouw en de scheiding van kerk en staat, algemene Westerse waarden dus. Op de vraag of u een voorkeur hebt voor een specifieke strekking van het Marxisme antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 7). Gevraagd naar de visie van de 'Pan Iranist' partij op een fundamenteel onderwerp als de scheiding van kerk en staat kan u daar niet met enige zekerheid op antwoorden (CGVS I, p. 9 en 10). Dit laatste is uiterst bevreemdend voor iemand die zich uitgeeft als een politiek blogger en die expliciet stelt dat de scheiding van kerk en staat een belangrijk element vormt van de eigen politieke ideologie. Gevraagd naar bekende leden van Pan Iranist en van de 'la Ahwaz al Arabie' die opgepakt zijn kon u slechts vijf namen noemen van personen uit Ahwaz met wie u zelf direct zou hebben samengewerkt (CGVS I, p. 9). Aangezien u de bevrijding van politieke gevangenen als één van de raakvlakken noemt met de 'Pan Iranist' partij kan echter verwacht worden dat u een bredere kennis zou hebben over politieke gevangenen (CGVS I, p.10). Uw uiterst beperkte kennis van het politieke landschap, zoals hierboven geschetst, valt niet in overeenstemming te brengen met het door u voorgehouden profiel van politiek activist. Van iemand die zich profileert als een politiek activist die een succesvolle blog met 6.000 zelfgeschreven artikels onderhield, reeds van bij het begin van zijn studententijd pamfletten uitdeelde, samenkomsten organiseerde aan de universiteit en die zijn politieke ideeën naar buiten brengt via facebook mag echter verwacht worden dat hij meer informatie kan verschaffen over zaken als bovenstaande (CGVS I, p. 5, 6, 11 en 12 en CGVS II, p. 2 en 3). Dit wordt bevestigd door het beperkte karakter van uw activisme via Facebook. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u buiten het delen van politieke boodschappen via dit sociale medium geen andere politieke activiteiten heeft in België (CGVS II, p. 2). Uit de pagina's die voor uw Facebook vrienden beschikbaar zijn blijkt dat u zich louter beperkt tot het delen van linken naar politieke boodschappen zonder daar zelf enige commentaar of duiding bij te geven en dit terwijl u in het verleden wel 6.000 politieke teksten zou hebben geschreven (CGVS II, p. 3). Betreffende uw activisme in het verleden als student dient tot slot toegevoegd te worden dat u beweerde dat u bestraft werd met een verplichte overplaatsing naar de universiteit van Shustar. Ook hier legde u echter geen (begin van) bewijs neer. Nochtans verklaarde u dat er hiervan wel een document werd opgesteld dat zich in uw studentendossier aan de universiteit bevindt (CGVS I, p. 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerd profiel van politiek activist. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, beroepsactiviteiten en studieresultaten worden immers niet betwist. Wat betreft de Belgische medische documenten (attest psycholoog van de organisatie 'Exil' en geneesmiddelenvoorschriften) dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts/psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder de toepassingssfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Wat betreft de kopie van een attest van notariaat nummer 44, waarin vermeld wordt dat een onroerend goed van uw vader werd overgedragen aan een organisatie omdat u zich niet had gemeld bij de autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat dit een sterk gesolliciteerd karakter vertoont. Het werd immers afgeleverd op 13 januari 2014 na uw eerste gehoor op het CGVS op vraag van uw vader. De inhoud van de kopie van het Iraans medisch attest stemt, zoals hierboven reeds vermeld, niet overeen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Bovendien dient er op gewezen te worden dat stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is.

Ook blijkt uit bovenvermelde informatie dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Het gaat hierbij zowel om gerechtelijke documenten, reisdocumenten of identiteitsdocumenten.

Over de kopies ter staving van uw internetactiviteiten dient tot slot te worden opgemerkt dat hieruit niets kan worden afgeleid over de inhoud en populariteit van uw blog(s) noch waarom en in welke omstandigheden deze werden geblokkeerd. U voegde een e-mail toe waarin u hierover uitlegt vraagt aan blogfa, maar legde het antwoord niet neer. U zou nooit een antwoord hebben ontvangen (CGVS II, p. 2). Betreffende uw Facebookaccount, waarvan u kopieën van de inhoud die enkel zichtbaar is voor uw vrienden overmaakte, dient opgemerkt te worden dat reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel van politiek activist. De politiek getinte bijdragen op uw Facebookaccount lijken dan ook veeleer ingegeven te zijn door een zeker

opportunisme en niet vanuit een gefundeerde politieke overtuiging. Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw politiek getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Daarnaast dient opgemerkt dat uw account op naam staat van A. K.(...) en nergens wordt uw volledige naam K. B. A. (...) vermeld. Er is ook nergens een foto van uzelf te zien. Er zijn bovendien talloze Facebook pagina's op naam van A. K. (...) en het is tevens de naam van een bekende Iraanse voetballer. Het is dan ook niet aannemelijk dat u door derden als eigenaar van het account zou kunnen geïdentificeerd worden. In de informatie van het Commissariaat-generaal wordt trouwens aangegeven dat de kans om in Iran problemen te krijgen wegens Facebook gebruik klein is. De kans op problemen voor iemand die in het buitenland verblijft en enkele anti-regime posts opneemt in zijn Facebook pagina is zelfs zo goed als onbestaande. Na eind 2009 zijn er in de bronnen die berichten over de problemen van activisten in Iran geen berichten verschenen van personen die zouden gearresteerd zijn omwille van hun Facebookgebruik in exile.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/2 tot en met 48/7, 52 § 2, 55/2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Ook doet verzoekende partij geen enkele moeite aan te tonen op welke wijze artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, dat handelt over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Betreffende onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Artikel 48/2 bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden"*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd en ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook enkel vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij bekritiseert dat verwerende partij enkel en alleen ingaat op de gerechtelijke procedure die tegen haar werd opgestart in Iran en dat verwerende partij haar voornamelijk verwijt geen documenten te kunnen voorleggen om deze gerechtelijke procedure te staven.

Verzoekende partij stelt dat zij koste wat het kost documenten trachtte te verkrijgen uit Iran, maar zij wenst te benadrukken dat dit niet gemakkelijk is aangezien veel documenten bij haar advocaat lagen, die gevlucht is naar Zweden. Bovendien vermeldde zij ook duidelijk dat er een huiszoeking is geweest en dat veel documenten in beslag werden genomen door de Iraanse autoriteiten.

Verzoekende partij betoogt dat, wat *in casu* voornamelijk dient te worden beoordeeld, is of zij een politiek activist is of niet. Hier werd volgens verzoekende partij onvoldoende onderzoek naar gedaan. Immers, verwerende partij gaat in haar beslissing echter bijna uitsluitend in op de samenwerking met leden van de partij 'Pan Iranist' en 'Al Ahwaz Al Arabie' en de kennis die zij aan de dag kan leggen over deze partijen. Verzoekende partij wenst aan te halen dat verwerende partij tijdens het gehoor bijna uitsluitend vragen stelde alsof zij lid was van deze partijen. Verzoekende partij stelt dat zij echter altijd duidelijk heeft aangehaald dat zij geen lid was van deze partijen en dat zij enkel met hen samenwerkte. Verwerende partij had haar onderzoek dan ook in die zin moeten voeren in plaats van allerlei vragen te stellen waarop zij inderdaad moeilijk kon antwoorden aangezien zij geen actief lid was van deze partijen. Bovendien dient volgens verzoekende partij te worden verwezen naar het "*UNHCR Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*", waarin duidelijk vermeld wordt dat het begrip 'politieke overtuiging' in de brede zin van het woord dient te worden begrepen.

Er wordt door verwerende partij amper ingegaan op haar beweegredenen om politiek actief te worden en haar politiek activisme op de universiteit. Ook over haar activiteiten tijdens de groene beweging wordt amper iets gevraagd en gemotiveerd door verwerende partij. Verwerende partij motiveert enkel dat zij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen met betrekking tot haar bewering dat zij verplicht werd overgeplaatst naar een andere universiteit. Nochtans zijn dit toch belangrijke elementen die bevestigen dat zij een politiek profiel heeft en dat zij al langer bezig is met politiek, onderstreept verzoekende partij.

Verzoekende partij merkt verder op dat haar problemen omwille van haar politieke activiteiten op de universiteit en haar deelname aan stakingen niet ongeloofwaardig worden geacht door verwerende partij. Gelet op het feit dat verwerende partij niet twijfelt aan deze elementen, dient volgens verzoekende partij toepassing te worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.2.6.2. Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing enkel en alleen ingaat op de gerechtelijke procedure die tegen haar werd opgestart in Iran, dat verwerende partij haar voornamelijk verwijt geen documenten te kunnen voorleggen om deze gerechtelijke procedure te staven – terwijl het niet gemakkelijk is voor haar om documenten te verzamelen aangezien veel documenten bij haar advocaat lagen, die gevlucht is naar Zweden en er bij haar thuis een huiszoeking is geweest, waarbij veel documenten in beslag werden genomen door de Iraanse autoriteiten – dat onvoldoende onderzoek werd gedaan naar haar voorgehouden politiek activisme – verwerende partij gaat in haar beslissing bijna uitsluitend in op de samenwerking met leden van de partij 'Pan Iranist' en 'Al Ahwaz Al Arabie', partijen waarover zij weinig kennis aan de dag kan leggen nu zij hier geen lid van is – en dat door verwerende partij amper wordt ingegaan op haar beweegredenen om politiek actief te worden en haar politiek activisme op de universiteit en voor de groene beweging. Volgens verzoekende partij werd, samengevat, onvoldoende onderzoek gedaan naar de vraag of zij kan worden beoordeeld als een politiek activist in haar land van herkomst en of zij om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert in Iran.

De Raad stelt echter vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij alle aspecten van het door verzoekende partij aangegeven vluchtrelaas op afdoende wijze heeft onderzocht en besproken maar dat zij tot de vaststelling is gekomen dat noch aan haar profiel van politiek activist, noch aan de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten geloof kan worden gehecht. Zo motiveert verwerende partij dat verzoekende partij vage en wisselende verklaringen heeft afgelegd in verband met de borg die werd afgegeven. Tijdens haar eerste gehoor verklaarde verzoekende partij dat zij geen enkele informatie heeft over de procedure ingeval er een borg wordt afgegeven en dat zij niet wist of er al dan niet een proces-verbaal werd opgemaakt. Tijdens haar tweede gehoor verklaarde verzoekende partij dan weer dat het proces-verbaal was afgegeven aan haar advocaat in Iran, maar dat deze persoon is moeten vluchten naar Zweden en dat al haar documenten in beslag werden genomen tijdens een huiszoeking bij haar advocaat. Verwerende partij vindt het uiterst bevreemdend dat verzoekende partij hier tijdens het eerste gehoor niet van op de hoogte was, aangezien zij contact had met haar familie via Facebook en Viber en zij wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij moeite doet om zich te informeren over zijn zaak en dat hij tracht bewijsstukken te bekomen. Verzoekende partij haalt ter vergoelijking aan dat zij koste wat het kost documenten trachtte te verkrijgen uit Iran maar dat dit niet gemakkelijk is aangezien veel documenten bij haar advocaat lagen, die gevlucht is naar Zweden en aangezien er een huiszoeking is geweest waarbij veel documenten in beslag werden genomen door de Iraanse autoriteiten. Deze uitleg komt echter neer op het louter herhalen van hetgeen verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor heeft verklaard en biedt in deze dan ook geen soelaas. De Raad wijst erop dat verwerende partij eveneens heeft opgemerkt dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de gerechtelijke procedure die tegen haar zou zijn opgestart in Iran – tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat er geen proces tegen haar zou zijn opgestart terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij officieel in beschuldiging werd gesteld – en dat zij eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de verwondingen die zij zou hebben opgelopen tijdens haar detentie. Verwerende partij motiveert vervolgens dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor heeft verklaard dat er een jaar geleden een vonnis tegen haar werd uitgesproken in Iran, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor heeft aangegeven dat zij niet wist of er ondertussen een vonnis werd geveld. Haar uitleg dat haar ouders aanvankelijk niets hadden verteld omwille van haar psychische toestand acht verwerende partij niet overtuigend. Verwerende partij stelt bovendien vast dat verzoekende partij helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van het vonnis, dat zij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd over het bestaan van dit vonnis en dat verzoekende partij niet kon zeggen of er naar aanleiding van het vonnis reeds een arrestatiebevel tegen haar werd uitgevaardigd. Verzoekende partij wist in dit verband niet te zeggen of er ooit een arrestatiebevel op haar naam werd gepubliceerd in een Iraanse krant. Verwerende partij besluit dat van iemand die een gerechtelijke procedure vreest en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij gehoord heeft dat er een vonnis tegen hem is uitgesproken waarvan hij de inhoud niet kent.

Betreft haar profiel van politiek activist, stelt de Raad vast dat verwerende partij eveneens op zeer uitgebreide wijze heeft gemotiveerd waarom aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verwerende partij heeft *in casu* vastgesteld dat de kennis van verzoekende partij over de partijen “Pan Iranist” en de Arabische partij “Al Ahwaz Al Arabie” uiterst beperkt is. Zo wist verzoekende partij niet wie de voorzitter was van laatstgenoemde partij of door wie deze werd opgericht, kon zij maar één enkele oprichter benoemen van de eerstgenoemde partij, kon zij evenmin zeggen naar aanleiding waarvan eerstgenoemde partij werd opgericht en wat precies hun ideologie is en kon zij niet met enige zekerheid antwoorden op de vraag wat de visie is van “Pan Iranist” op een fundamenteel onderwerp als de scheiding van kerk en staat, hetgeen volgens verwerende partij uiterst bevreemdend is aangezien verzoekende partij zich voordoet als een politiek blogger, die meer dan 6000 zelfgeschreven artikels zou hebben gepost, en zij expliciet heeft gesteld dat de scheiding van kerk en staat een belangrijk element vormt van haar eigen politieke ideologie. Verwerende partij merkt eveneens op dat, hoewel verzoekende partij met deze partijen zou hebben samengewerkt, zij niet eens kon zeggen welk alternatief zij voorstellen voor de Islamitische Republiek. Verwerende partij vindt het verder ook uiterst bevreemdend dat een partij als “Al Ahwaz Al Arabie” zou samenwerken met personen die niet van Arabische origine zijn en die daarbij op hun verzoek nog eens haar separatistische eisen aan de kant zou zetten. Verwerende partij voegt hier ook nog aan toe dat verzoekende partij, gevraagd naar bekende leden van voormelde partijen die opgepakt zijn, slechts vijf namen kon noemen van personen uit Ahwaz met wie zij zelf direct zou hebben samengewerkt. Aangezien verzoekende partij de bevrijding van politieke gevangenen als één van de raakvlakken noemt met de “Pan Iranist”-partij, kan volgens verwerende partij echter van verzoekende partij worden verwacht dat zij een bredere kennis zou hebben over politieke gevangenen. Verwerende partij haalt tenslotte ook nog aan dat verzoekende partij, met betrekking tot haar eigen politieke visie, uiterst vage verklaringen heeft afgelegd. Verwerende partij leidt uit het voorgaande af dat de uiterst beperkte kennis van verzoekende partij over het politieke landschap niet in overeenstemming valt te brengen met het door haar voorgehouden profiel van politiek activist. Van iemand die zich profileert als een politiek activist die een succesvolle blog met 6000 zelfgeschreven artikels onderhield, reeds van bij het begin van zijn studententijd pamfletten uitdeelde, samenkomsten organiseerde aan de universiteit en die zijn politieke ideeën naar buiten brengt via Facebook, mag volgens verwerende partij worden verwacht dat die meer informatie kan verschaffen over dergelijke zaken. Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat deze vaststelling wordt bevestigd door het beperkte karakter van haar activisme via Facebook. Verwerende partij merkt op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij buiten het delen van politieke boodschappen via dit sociale medium geen andere politieke activiteiten heeft in België en dat uit de pagina’s die voor haar Facebook-vrienden beschikbaar zijn, blijkt dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het delen van linken naar politieke boodschappen zonder daar zelf enige commentaar of duiding bij te geven en dit terwijl zij in het verleden dan wel 6000 politieke teksten zou hebben geschreven. Betreft het voorgehouden activisme in het verleden als student, voegt verwerende partij nog toe dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft bijgevoegd van haar bewering dat zij verplicht werd overgeplaatst naar een andere universiteit. Gelet op deze voorgaande motivering, die men steeds dient samen te lezen met de overige door verwerende partij gedane vaststellingen in de bestreden beslissing (zie ook punt 2.2.7.2.) – de motivering dient immers als één geheel te worden beschouwd en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen – kan de door verzoekende partij aangehaalde kritiek dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de vraag of zij een politiek activist is, niet door de Raad worden bijgetreden. Net zo min kan de Raad zich scharen achter het argument van verzoekende partij dat tijdens het gehoor bijna uitsluitend vragen werden gesteld over de partijen waarmee zij heeft samengewerkt, alsof zij lid was van deze partij, terwijl zij nochtans duidelijk had aangegeven dat zij geen actief lid was bij deze partij. Zoals verwerende partij dit zeer duidelijk en uitvoerig weergeeft in haar beslissing, kan van verzoekende partij, gelet op het door haar geschetste politiek profiel, redelijkerwijs worden verwacht dat zij toch een bepaalde kennis aan de dag zou moeten kunnen leggen over dergelijke essentiële zaken zoals bijvoorbeeld de politieke ideologie of de doelstellingen van de partijen, zeker wanneer deze ideeën/doelstellingen raakvlakken vertonen met haar eigen politiek visie, waar zij overigens dan ook nog eens bijzonder vaag blijkt te zijn.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat verwerende partij, met betrekking tot haar politieke activiteiten op de universiteit en voor de groene bewering, amper iets gevraagd heeft en dat in de bestreden beslissing enkel wordt opgemerkt dat zij geen begin van bewijs kan voorleggen van haar verplichte overplaatsing naar een andere universiteit, stelt de Raad vast dat voormelde opmerking duidelijk ten overvloede werd aangehaald in de bestreden beslissing en dat de ongeloofwaardigheid van haar politieke activiteiten/politiek profiel en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden in haar land van herkomst, niet enkel gebaseerd is op deze vaststelling. Nogmaals herinnert de Raad eraan dat de

bestreden beslissing dient te worden beschouwd als één geheel en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen.

De Raad duidt er tenslotte op dat, nu geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij verkondigde asielrelaas (zie ook *infra*), er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.2.7.1. Verzoekende partij voert aan dat ook aangaande haar politiek activisme op het internet amper onderzoek werd gevoerd door verwerende partij. Nochtans heeft zij aangegeven dat zij een website had gemaakt op internet en dat die website geblokkeerd werd. De dossierbehandelaar zocht de blog op internet maar er kwam inderdaad op dat de blog niet gevonden werd. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat in het Farsi vermeld stond dat de blog niet gevonden werd omdat deze is “weggelaten” (zie bijlage 2 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij stelt dat zij heeft geïnformeerd naar de reden waarom de website geblokkeerd werd maar dat zij hier nooit een antwoord op heeft gekregen. Verwerende partij ging hier wederom niet verder op in, noch tijdens het gehoor, noch in de bestreden beslissing. Nochtans is het wederom een begin van bewijs van haar politiek activisme. Verwerende partij stelt enkel en alleen dat “*hieruit niets kan worden afgeleid over de inhoud en populariteit van uw blog(s) noch waarom en in welke omstandigheden deze worden geblokkeerd.*” Verzoekende partij wenst op te merken dat verwerende partij haar deze vragen tijdens het gehoor zelf had kunnen stellen.

Verzoekende partij komt tot de vaststelling dat verwerende partij hier dan ook te kort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en in de op haar rustende samenwerkingplicht. Dienaangaande verwijst verzoekende partij naar en citeert zij paragraaf 66 uit het arrest “C 277/11” van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Hetzelfde geldt volgens verzoekende partij voor haar Facebookaccount. In tegenstelling tot wat verwerende partij motiveert, staat op haar profiel wel degelijk een foto van haarzelf (zie bijlage 3 bij het verzoekschrift). Het is dus mogelijk om haar terug te vinden op Facebook. Verzoekende partij wenst er verder nog op te wijzen dat uit de informatie die verwerende partij zelf toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat mensen die politiek actief zijn op Facebook mogelijks vervolgd kunnen worden indien ze teruggestuurd worden naar Iran. Uit de informatie, waarvan verzoekende partij enkele passages citeert in haar verzoekschrift, blijkt immers onder meer dat de Iraanse autoriteiten sinds de verkiezingen van 2009 veel repressiever zijn gaan optreden tegen internetactivisten en ‘netizers’, dat individuele bloggers die gevoelige inhoud zouden kopiëren op hun blog zouden kunnen worden gearresteerd door de Iraanse autoriteiten indien zij van mening zijn dat de blogger in kwestie een bedreiging zou kunnen betekenen voor de legitimiteit van de staat en dat verschillende bronnen aangeven dat oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime kunnen worden opgevolgd. Verzoekende partij herinnert eraan dat zij reeds in Iran een “*blog met politieke ideeën*” had aangemaakt en dat deze geblokkeerd werd. Dit geeft volgens haar duidelijk aan dat haar politieke activiteiten op internet in België niet ingegeven zijn vanuit een bepaald opportunisme. Het is dan ook niet onmogelijk dat ook haar Facebookprofiel wordt opgevolgd door de Iraanse autoriteiten.

Verzoekende partij wenst er ten slotte op te wijzen dat haar verklaringen allen overeenkomen met de objectieve landeninformatie die zij heeft bijgebracht. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert uit het rapport “*Freedom around the world -2014 – Iran’ van Freedom House*” (bijlage 4 bij het verzoekschrift) en een rapport van het “*U.S. Department of State*” (bijlage 5 bij het verzoekschrift).

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze door verzoekende partij aangehaalde elementen en dat zij op een zorgvuldige manier heeft gemotiveerd waarom verzoekende partij niet kan aantonen dat zij door de posts op haar blog(s) en op haar Facebookpagina werkelijk een vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst.

Zo heeft verwerende partij aangehaald dat uit de kopies die verzoekende partij heeft neergelegd ter staving van haar internetactiviteiten niets kan worden afgeleid over de inhoud of de populariteit van haar blog(s), noch waarom en in welke omstandigheden deze zouden zijn geblokkeerd. Verzoekende partij voegde een e-mail toe waarin zij hierover meer uitleg vraagt aan blogfa, maar zij legde geen antwoord neer. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat zij hier nooit een antwoord op heeft gekregen en zij bekritiseert dat verwerende partij hier noch tijdens haar gehoor noch in de bestreden beslissing op in is gegaan. De Raad merkt echter op dat verwerende partij enkel heeft kunnen vaststellen dat verzoekende partij weliswaar heeft verklaard dat haar blog(s) werd(en) gesloten, maar

dat zij geen (objectieve) informatie heeft bijgebracht waarin de redenen worden aangegeven voor de sluiting/blokkering van deze blog(s). De Raad wenst er in dit verband nogmaals op te wijzen dat uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het politiek profiel van verzoekende partij en evenmin aan de problemen die zij omwille van haar politieke activiteiten zou hebben ondervonden. De verklaringen over/het bijbrengen van enkele kopies (en een email) over (een) blog(s) waaruit niets kan worden afgeleid over de inhoud van deze blog(s), het aantal volgers ervan en de reden waarom deze zou(de) zijn geblokkeerd, kunnen de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij aangehaalde asielrelaas dan ook niet herstellen. Waar verzoekende partij ook nog aanhaalt dat op haar voormalige blogpagina in het Farsi vermeld staat dat de blog niet gevonden werd omdat deze is “weggelaten”, merkt de Raad op dat een dergelijke bemerking niets verandert aan het voorgaande.

Met betrekking tot het Facebookaccount van verzoekende partij merkt verwerende partij in de eerste plaats op dat helemaal geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden politiek profiel, waardoor deze politiek getinte bijdragen dan ook ingegeven lijken te zijn door een zeker opportunisme. Nu verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanuit een gefundeerde visie aan politiek doet, maakt verzoekende partij volgens verwerende partij niet aannemelijk dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om deze politiek getinte bijdragen op haar Facebookpagina te verwijderen. Verwerende partij haalt tevens aan dat de volledige naam van verzoekende partij niet vermeld staat op Facebook en dat hier ook nergens een foto van haarzelf op te zien is, waarbij zij verwijst naar talloze Facebookpagina's van personen met dezelfde naam. Tot slot wijst verwerende partij erop dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat de kans op problemen voor iemand die in het buitenland verblijft en enkele anti-regime posts opneemt in zijn Facebookpagina zo goed als onbestaande is. Verzoekende partij oppert dat op haar Facebookprofiel wel degelijk een foto van haarzelf te zien is, dat uit de informatie waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat personen in Iran die politiek actief zijn op Facebook mogelijks kunnen worden vervolgd indien zij terugkeren naar Iran en dat, gezien zij eerder al een blog onderhield waarop zij politieke teksten postte, het niet onmogelijk is dat de Iraanse autoriteiten haar Facebookprofiel zouden opvolgen. De Raad bemerkt dat uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, het volgende kan worden aangestipt: “C. F., contactpersoon van CEDOCA en Iraans journalist, gespecialiseerd in internetmonitoring, wijst op het feit dat we er zeker van moeten uitgaan dat de Iraanse autoriteit de cyberactiviteiten van activisten in exil monitoren. Maar dat dit enkel gebeurt bij deze activisten met een hoger profiel of met deze die connecties hebben met politieke oppositie in Iran zelf. Net zoals in het geval van de mogelijke problemen van bloggers etc, is het risico van een cyberdissident in exil recht evenredig met de aard van de kritiek en het aantal volgers dat men heeft. Een ander contactpersoon wijst op het feit dat hoewel hij zelf een bekend activist/blogger is buiten Iran, vele vrienden heeft op zijn facebookpagina die in Iran wonen en regelmatig Iran in- en uitreizen zonder problemen. Deze bron schat het risico voor activisten in exil met een laag profiel die terugkeren naar Iran, zeer laag in.” (administratief dossier, stuk 27, deel 2, p. 4-5). Gelet op deze informatie – die niet door verzoekende partij wordt weerlegd in het verzoekschrift – de vaststelling dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar politiek profiel/politieke activiteiten en de vaststelling dat verzoekende partij bovendien geen informatie kan bijbrengen waaruit de inhoud en de aanhang van haar blog(s) en de reden waarom deze werd(en) afgesloten kan worden afgeleid, kan worden besloten dat de politieke links waarnaar verzoekende partij verwijst op haar Facebookpagina niet van die aard zijn dat verzoekende partij hierdoor het risico loopt om bij terugkeer naar Iran door haar autoriteiten te worden vervolgd. Het feit dat haar foto wel degelijk te zien zou zijn op haar Facebookprofiel – waarbij dan nog dient te worden opgemerkt dat haar volledige naam niet vermeld wordt op deze pagina – kan niets aan deze risico-inschatting veranderen. Uit het voormelde blijkt eveneens dat verzoekende partij de in het verzoekschrift aangehaalde link – in die zin dat de autoriteiten haar Facebookpagina in het oog zouden houden omdat zij eerder al een blog onderhield waarop zij ongeveer 6000 politiek getinte berichten schreef – tussen haar blog(s) – waaruit zou moeten blijken dat haar politiek getinte posts op Facebook geen opportunistisch karakter hebben – en haar Facebookpagina, niet aannemelijk kan maken.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat haar verklaringen allen overeenkomen met de objectieve landeninformatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift heeft toegevoegd, duidt de Raad erop dat het verwijzen naar algemene informatie over de behandeling van de Iraanse autoriteiten van personen die kritiek uiten op het huidige regime, waaronder bloggers, niet van aard is om alsnog een ander licht te werpen op de door verwerende partij gedane vaststellingen. Verzoekende partij dient immers *in concreto* aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.8.1. Verzoekende partij herhaalt dat door verwerende partij onvoldoende werd ingegaan op de problemen die zij kende tijdens haar studies op de universiteit. Verzoekende partij stelt dat zij duidelijk heeft aangehaald politiek actief te zijn geweest tijdens haar studies en hierdoor problemen te hebben gekend. Zij is zelfs van de universiteit weggestuurd. Verwerende partij heeft dit amper onderzocht en heeft hierover ook bijna niets gemotiveerd. Haar politiek profiel werd dan ook duidelijk onvoldoende onderzocht en verwerende partij toont onvoldoende aan waarom haar verklaringen met betrekking tot haar problemen als student niet geloofwaardig zijn, besluit verzoekende partij nogmaals. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat zij plausibele, coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar activiteiten als politiek sympathisant. Deze activiteiten werden niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Verzoekende partij herinnert eraan dat het belangrijk is om voor ogen te houden wat dient te worden onderzocht. Er dient nagekeken te worden of zij een politiek profiel heeft of kan worden toegeschreven door de Iraanse autoriteiten. Tevens dient te worden nagegaan of personen met een politiek profiel vervolgd worden in Iran. Op beide vragen kan *in casu* positief worden geantwoord, aldus verzoekende partij.

Aangaande de eventuele kleine inconsistenties die door verwerende partij werden vastgesteld, wijst verzoekende partij erop dat de richtlijnen van UNHCR dienaangaande in acht moeten worden genomen. Verzoekende partij duidt erop dat de motieven die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragrafen, slechts kleinere inconsistenties betreffen die niet van aard zijn om haar algehele geloofwaardigheid te ondergraven. Volgens verzoekende partij kent verwerende partij te veel gewicht toe aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekende partij wijst er nogmaals op dat zij de feiten die geleid hebben tot haar vlucht aannemelijk heeft gemaakt aangezien zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas naar voor heeft gebracht dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens en zij is de mening toegedaan dat haar hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.8.2. Betreft het argument dat het politiek profiel van verzoekende partij onvoldoende zou zijn onderzocht en dat zij hierover wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, verwijst de Raad naar hetgeen hier reeds over gesteld werd.

Waar verzoekende partij ten slotte nog aanhaalt dat de eventuele inconsistenties die nog niet door haar werden weerlegd niet als doorslaggevende elementen kunnen worden beschouwd in de beoordeling van haar asielaanvraag, zij er nogmaals op hamert dat zij coherente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en zij vindt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Mede gelet op de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden – die niet door verzoekende partij worden weerlegd in het verzoekschrift – en het gebrek aan enig begin van bewijs met betrekking tot bepaalde elementen, kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Het voordeel van de twijfel kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten (zie ook punt 2.2.13.). Verder wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Derhalve wordt verder verwezen naar de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, ingevoegd bij respectievelijk artikel 5 en 6 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Wat betreft artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in*

grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, herhaalt de Raad dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. De Raad verwijst desbetreffend tevens naar hetgeen gesteld in punt 2.2.13..

2.2.11. Gelet op het geheel van het voorgaande besluit de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 26 en stuk 27) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 december 2013 en 16 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van

verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT